

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Italská republika tím, že nepřijala právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Rady 2002/11/ES ⁽¹⁾ ze dne 14. února 2002, kterou se mění směrnice 68/193/EHS ⁽²⁾ o uvádění réвовého vegetativního množitelského materiálu na trh a kterou se zrušuje směrnice 76/649/EHS (Úř. věst. L 53, 23.2.2002, s. 20), nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 3 této směrnice;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta stanovená pro provedení směrnice uplynula dne 3. února 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 53, 23.2.2002, s. 20.

⁽²⁾ Úř. věst. L 93, 17.4.1968, s. 15.

Žaloba podaná dne 16. listopadu 2004 Komisí Evropských Společenství proti Italské republice

(Věc C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 16. listopadu 2004 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských Společenství, zastoupenou Minasem Konstandinidisem a Giuseppem Bambarem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr určil:

- že Italská republika tím, že
 - a) nepřijala opatření nezbytná pro zajištění toho, aby nebezpečné odpady uložené na skládce Cà di Capri (Verona) byly využívány nebo odstraněny bez ohrožení lidského zdraví a bez nutnosti použití postupů či metod způsobilych poškozovat životní prostředí;
 - b) nepřijala opatření nezbytná k tomu, aby držitel nebezpečných odpadů uložených na této skládce předal tyto odpady soukromému nebo veřejnému zařízení, které odpad sbírá, nebo podniku, který uskutečňuje operace uvedené v příloze II A či II B směrnice, nebo aby je sám

využíval nebo odstraňoval v souladu s ustanoveními práva Společenství;

- c) nepřijala v souvislosti s touto skládkou opatření nezbytná k tomu, aby v místě, kde jsou ukládány (vypouštěny) nebezpečné odpady, tyto byly registrovány a identifikovány a aby se nemísily různé druhy nebezpečných odpadů nebo nemísil nebezpečný odpad s odpady, které nejsou klasifikovány jako nebezpečné,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 4 a 8 směrnice Rady 75/442/EHS ⁽¹⁾, o odpadech, ve znění směrnice Rady 91/156/EHS ⁽²⁾, jakož i ze čl. 2 odst. 1 a 2 směrnice Rady 91/689/EHS, o nebezpečných odpadech;

- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Komise tvrdí, že z důvodů uvedených v jejích návrzích, Italská republika v souvislosti se skládkou Ca di Capri (Verona) nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze směrnice Rady 75/442/EHS, ve znění směrnice Rady 91/156/EHS a ze směrnice Rady 91/689/EHS.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ Úř. věst. L 78, 26.3.1991, s. 32.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Østre Landsret ze dne 16. listopadu 2004 ve věci Laserdisken ApS proti Kulturministeriet

(Věc C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Jednací jazyk: dánština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Østre Landsret, Dánsko, ze dne 16. listopadu 2004 ve věci Laserdisken ApS proti Kulturministeriet, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 19. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Østre Landsret žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1. Je čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ⁽¹⁾ ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti neplatný?

2. Brání čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti tomu, aby členský stát ponechal ve svých právních předpisech mezinárodní vyčerpání práv?

Druhá otázka si klade za cíl vyjasnit, zda členský stát, který si přeje přiznat větší důležitost svobodě projevu a přístupu občanů ke kulturním produktům než ochraně nositelů práv, kteří jsou jeho státními příslušníky, před hospodářskou soutěží, může učinit výjimku z čl. 4 odst. 2.

(¹) Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Tribunale di Viterbo ze dne 2. listopadu 2004 v trestním řízení proti Antoniu Antonellovi

(Věc C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Tribunale di Viterbo ze dne 2. listopadu 2004 ve trestním řízení proti Antoniu Antonellovi, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 17. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Tribunale di Viterbo žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následující otázce:

Jsou čl. 4 odst. 1 a článek 4a zákona č. 401/89 ve znění změn, podle kterých je činnost, která je předmětem řízení, vyhrazena v současné době pouze italským koncesionářům veřejných služeb s vyloučením zahraničních bookmakerů, v souladu s články 31, 86-43, 49 Smlouvy o ES (¹)?

(¹) Jje třeba číst v tomto smyslu: články 31 ES, 43 ES, 49 ES a 81 až 86 ES.

Žaloba podaná dne 23. listopadu 2004 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska

(Věc C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 23. listopadu 2004 žaloba směřující proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Gérardem Rozetem a Nicolou Yerrellem, zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. prohlásil, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska tím, že použilo odchylku na pracovníky, jejichž pracovní doba se částečně neměří nebo není předem určena nebo si ji může určit pracovník sám; a nepřijalo vhodné předpisy pro provedení práv na denní odpočinek nebo dobu odpočinku v týdnu, nesplnilo povinnosti vyplývající z čl. 17 odst. 1 směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (¹) a článku 249 ES.

2. uložil Spojenému království Velké Británie a Severního Irska náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Použití odchylky v čl. 17 odst. 1

Článek 17 odst. 1 směrnice umožňuje členským státům odchýlit se od určitých článků směrnice, pokud se vzhledem ke zvláštní povaze dotýčených činností délka pracovní doby neměří nebo není předem určena nebo si ji mohou určit sami pracovníci.

Spojené království provedlo směrnici do vnitrostátního právního řádu prostřednictvím Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (dále jen „Nařízení z roku 1998“). Toto nařízení z roku 1998 původně v regulation č. 20 obsahovalo odchylku k ustanovením týkajícím se maximální týdenní pracovní doby, délky noční práce, denního odpočinku nebo doby odpočinku v týdnu a přestávek na odpočinek, jež plně odrážela ustanovení čl. 17 odst. 1 směrnice.